

Ferencváros

2003. NOVEMBER A KERÜLET POLGÁRAINAK LAPJA XIII. ÉVF. 11. SZÁM

A hónap témái:

Kötelező
védőoltás 2.

Felelősséggel,
naprakészen 3.

Partnerség 5.

Budapest napja 8.

Kitüntetettek 9.

Rönk 10.

Világsztár:
Marton Éva 13.

Régi mesterségek 16.

Ünnepi kesergő 23.

Fotó: Hárshgyi Elek

Ferencváros díszpolgára. Nem csak azért, mert a Milánói Scala, a New York-i Metropolitan és számos operaház ünnepelt sztárjaként öregbítette szűkebb pátriája hírnevét, hanem azért is, mert szívesen és önzetlenül segít. Legyen szó akár fiatal kollégáról, vagy kórházakról. Természetesnek vette, hogy fellép a Tűzoltó utcai Gyermekklinika javára rendezett jótékonyági előadáson.

– Milyen gyermekkorra volt?

– Jó. Gyermeknek lenni mindig jó. Miénk volt az egész Bakáts utca, Gálya utca. A Bakáts téri templom előtti lejtőn csúszkáltunk egész télen. A mi birodalmunk volt az egész környék az összes átjáróházzal, ahol nagyokat számháborúztunk. Békésebb volt az élet, nem kellett félni bennünket attól, hogy elüt egy autó. Nagyon boldog gyerekkorom volt. Hogy bizonyos dolgok hiányoztak, akkor nem vettem észre. 1958-ban költöztünk el a Bakáts utca 2/B-ből. Édesanyám – emlékszem – nagyon nehezen ment el onnan, visszavágyott a kerületbe, hiányzott neki a Duna-part. Nekünk, gyerekeknek nem volt nagy különbség.

– Iskolái kötődnek a Ferencvárhoz?

– Általános iskolába a Knézhich utcába és a Lónyai utca 4/C-be jártam. Nyolcadik után a Zsil utcai Móra Ferenc Gimnáziumba mentem. Humán tagozatú középiskolát választottam – engem a matematika nem érdekelt – és közel volt a lakhelyemhez. Akkor ez volt a természetes. Később megváltozott a szemléletem. Átszoktattam magam arra, hogy állandóan helyet kell változtatni, a saját lábamon kell megállnom, és alkalmazkodnom kell mindenhez. Változó a világ. Kevés embernek adatik meg, hogy ugyanazon a helyen hal meg, ahol születik.

– Kislányként járt operába?

Meghívó

A Ferencvárosi MDF Szervezet „dr. Kis Gyula emlékülést” rendez a Ráday u. 53-ban november 10-én 18.00 órakor. Megemlékező beszédet mond dr. Fejér László, az MDF Egészségpolitikai Tanácsának vezetője
Hozzászólók: dr. Kiss Antal, Markos András
Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Dr. Kiss Antal, a szervezet elnöke

– Se színházba, se operába. Szüleim nem voltak ilyen beállítottságúak. Csak egy Philips rádiónk volt, amin jószerivel csak ope-rettet lehetett hallgatni. A Boráros téren a könyvtár ugyanott volt, ahol ma is. Beírat-tam édesanyámat és édesapámat is. Minden héten anyám cekkerjében hordtam haza a három személyre szóló kilenc könyvet. Amikor megkérdezte a könyvtáros, hogy kinek viszem, elárultam, hogy főleg ma-gamnak, bár a szüleim is szeretnek olvasni. Attól kezdve ellenőrizte, hogy mit viszek haza.

– Zenei tanulmányait is itt kezdte?

– Aranyos énektanárom volt a Mester utca 19-ben, a zeneakadémiát végzett Raksányi Magda. Betegsége miatt borzasztó kövér volt, nem boldogulhatott, mint énekesnő. Elkezdett tanítani. Ő fedezte föl, hogy kristálytisza, háromoktávós hangom van. Javasolta, hogy zongorázzam is. Nekünk nem volt otthon zongoránk, így nem tudtam volna gyakorolni. Erre leküldött a tomaterembe, ahol volt egy zongora. Bíró Kató – Bartók utolsó tanítványainak egyike – volt akkor a zeneiskola igazgatója. Jóval a tanévkezdés után kerestem fel. Nagyon rámenős lehettem, mert felvett zongorára és szolfézusra. A zenei tanulmányok mellett, minden évben gyermekoperát adtunk elő amelyben rendszerint fiúszerepet kaptam. Én voltam a legmagasabb és a legvékonyabb gyerek. Délutánonként az iskolai öreg pianóján gyakoroltam. Később, 1956-ban kaptam édesanyámtól egy Hamburger zongorát. Hogyan sikerült megvennie, el se tudom képzelni, mert 15 000-be került a zongora, édesapám fizetése pedig ötünkre volt 1500 forint. Emlékszem, anyukám éveken át nem vásárolt új télikabátot.

– Tudatosan készült az énekesi pályára?

– Hogyne! Nagyon szerettem szerepelni, énekelni. Nekem nem kellett kétszer

mondani, amint megkértek, énekeltem. Kamaszkoromban azonban jobban mutáltam, mint egy fiú. Sőt, már főiskolára készültem, amikor teljesen elment a hangom magassága és mélysége. Összesen egy ok-táv volt, amiben énekelni tudtam. Első évben nem is vettek föl a Zeneakadémiára, mondván, hogy gyerekes a hangom.

Sok felesleges energia gyülemltet fel bennem, elmentem a BKV Előre röplabda-szakosztályába. Komolyan kezdem sportolni, mert az énekléshez is meg kellett erősödnöm. Ifjúsági válogatottságig vittem. Mivel versenyszerűen sportoltam, kaptam egy állást nyolc hónapra egy irodában.

A következő évben aztán Rösler Endre felvett a főiskolára. Sokat formált engem emberileg és zeneileg is. Neki köszönhetően összevonhattam az előkészítő évfolyamokat. Hallgatóként már rengeteget jártam az operába és a zeneakadémiai koncertekre. Halála után Sípos Jenőhöz kerültem, akitől rengeteget tanultam. Közben férjhez mentem, gyermekünk született. Kitűnően végeztem a főiskolát, ennek ellenére nem vettek fel az Operaházba. Szerencsére minisztériumi ösztöndíjhoz jutottam, így bekerültem. Az életemet végig az jellemezte, hogy ismeretlen emberek figyeltek fel rám, és segítettek. Szüleimnek erre nem volt lehetőségük, a hét-köznapok gondjai miatt. Ebből én is megtanultam, hogy mennyire oda kell figyelni másokra. Ha az iskolában nem kaptam volna zenei nevelést, nem kerültem volna erre a pályára. Azzal szeretném viszonzni, hogy tanítok, mesterkurzusokat tartok, és alkalmanként jótékonyági hangversenyeket adok.

Dobrovits Orsolya – Sziklai István

Marton Éva operaénekes, drámai szoprán. 1968-72-ig az budapesti Operaház tagja, utána Frankfurtban, 1977-től a hamburgi operában magánénekes. Világkarrierje a frankfurti időszakban kezdődött. Vendégművészként énekelt Bécsben, és fellépett a firenzei Maggio Musicalén. A New York-i Metropolitanban a Nürnbergi mesterdalnokok Évajaként mutatkozott be 1976-ban. Ugyanebben az évben debütált Bayreuthban is. Több mint negyven szerepet adott elő eredeti nyelven. Verdi-, Puccini-Richard Strauss és Wagner-énekesnek egyaránt kitűnő. Kiemelkedő szerepei: Tosca, Turandot, Elza, Ortrud és a három Leonóra.